

hed af Befolkningen, der slet ikke har det Mindste med Faltitlovgivningen at gjøre. Jeg skal tilføie, at, dersom disse Bestemmelser ikke kunne blive betydelig forandrede eller gaa ud af Loven, vil jeg for mit Vedkommende se mig nødsaget til at stemme imod den ved den endelige Behandling, og jeg er temmelig vis paa, at der er flere, som ville gjøre det Samme. Det er i Motiverne til Lovforslaget fremhævet, at den udstrakte Ret til at give villiebestemt Underpant i Løsøre vil svække den personlige Kredit; men lad Manden, som pantsætter sit Gods, selv værne om sin Kredit, lad os ikke her indlade os paa at værne om den Enkeltes Kredit, det maa enhver Mand efter mine Begreber selv passe. Dernæst siger man, at denne Art Pantsætning ikke en Gang yder Sikkerhed for Laangiveren, og jeg indrømmer, at den Sikkerhed i mange Tilfælde kan være noget ringe, men jeg siger: Lad Laangiveren selv derom. Naar en Mand ikke eter Andet end disse Løsøregejststande, som han kan give i Borgen for Penge, der skulle betroes ham for kortere eller længere Tid, saa er det sandelig Uret aldeles at tilstoppe Veien for ham til at laane paa sine Eiendele. Dette skulde vi hovedsagelig gjøre for at værne om, at den ene Handlende ikke skal narre den Anden, men det kan ikke vedkomme de borgerlige Forhold i den Forstand, at det kan være rigtigt at træffe saadanne Forholdsregler. Motiverne til Loven erkjende selv, at der er noget Uheldigt deri, men der siges, at det Uheldige deri langt bliver overveiet af det Gavnlige derved. Det kan jeg ikke erkjende, men jeg fastholder, at det Uheldige ved denne Bestemmelse er langt vægtigere end det Heldige, Nødvendige og Nyttige derved.

Alberti: Et af dette Lovforslags Hovedsiemede maa ifølge Motiverne antages at være at hindre svigagtig og uredelig Faltit, og i den Henseende findes der forssjellige Bestemmelser i Lovforslaget. Jeg vil tillade mig at omtale nogle af de Forholdsregler, som i den Henseende skulle træffes, og ved saaledes at se paa Lovforslaget i Almindelighed, vil jeg paa en for Skfejurister mere forstaalig Maade kunne komme frem med min Mening om Enkelthederne i Lovforslaget, især om de Enkeltheder, som

jeg ikke kan tiltræde. En af disse Forholdsregler — og jeg formoder, at det skal være den vigtigste imod svigagtig Faltit — er Forbudet imod almindeligt og specielt Underpant i Løsøre, hvilket Forbud nu nylig blev omtalt. Jeg maa i den Henseende ligesom den ærede sidste Taler strax erklære, at, dersom denne Bestemmelse ikke bliver tagen ud af Loven, vil jeg stemme imod den i dens Helhed. Hvis man vil gjøre nogen Forandring i Reglerne om Underpant i Løsøre, bør man ikke gaa videre end til at forbyde Kjøbmændene saadanne Pantsætninger. Ved Kjøbmænd forstaar jeg kun Detaillister og Grossister, men jeg regner ikke dertil Fabrikanter og Skibsredere, hvilke to sidste Klasser Næringsdrivende i Konkursloven ere indbefattede under Begrebet Handlende. Det, at forbyde Pantsætning af Løsøre for andre end for virkelige Kjøbmænd, anser jeg for at være en saadan Omstodelse af den hidtil bestaaende gode Retssorden, at jeg ikke kan tiltræde det, og jeg fatter ikke, at man, for muligen at forhindre enkelte Personer i at gjøre svigagtig Faltit, bør berøbe alle Landets myndige Personer den Ret, som har hersket her fra Arilds Tid til at reise Penge paa deres Løsøre. Jeg forstaar egentlig ikke, at dette kan være nogen human Bestemmelse — jeg bruger dette Udtryk lige overfor en æret foregaaende Taler — thi det forekommer mig at være at ofre den almindelige Formuesret paa enkelte svigagtige Faltenters Alt, og det tror jeg ikke, vi behøve at gjøre. Den ærede foregaaende Taler anførte nogle Exempler, hvorved det formentlig skulde vises, at det vilde være urigtigt at afflasse Underpant i Løsøre, og jeg kan tiltræde de Exempler, den ærede Taler anførte. For nu for det Første at blive ved disse Exempler, kan jeg endog med Bestyrkelse af Mænd her i Salen anføre, at det er noget overordentlig Almindeligt, at mindre Eiendomsbesiddere og Husfæstere paa Landet søge Laan til deres Virksomhed i Sparerklaser, og derfor tilbyde Pantsætning af deres Løsøre. Det er ogsaa sædvanligt, eller i alt Fald ikke noget Usædvanligt, at saadanne Pantsætninger ere til Skadesløsholdelse for Kautionsister, og det af Personer, som aldrig have tænkt paa at lægge noget Bedra-